

hvordan det kan godtgøres, at ansøgerens arbejdsmuligheder er udnyttet. En umiddelbart forestående eller nylig overstået fødsel kræver i og for sig ingen særlig dokumentation og behøver derfor ikke nævnes i denne bestemmelse, når det fremgår af § 37, at situationen kan give grundlag for ydelse af forbigående hjælp.

Det nævnes udtrykkeligt i § 37, stk. 2, sidste punktum, at der ved ydelse af forbigående hjælp kan ses bort fra indtil halvdelen af en enlig forsørgeres arbejdsindtægt.

Ud fra en socialpolitisk betragtning synes det ikke hensigtsmæssigt at udvide reglen i § 38, nr. 5, til at omfatte en enlig forsørger, da denne på længere sigt under alle omstændigheder må indstille sig på at skulle klare sig selv. Tilskyndes pågældende til at holde sig væk fra arbejdsmarkedet i længere tid, end hensynet til børnenes pasning nødvendiggør det, lægger man blot grunden til et revalideringstilfælde. Det må anses for absolut nødvendigt, at adgangen til hjælp til dækning af enkeltudgifter er betinget af, at der foreligger en økonomisk trangssituation. Om tilbagebetalingspligt vil der så godt som aldrig kunne blive tale. Som praktisk eksempel kan kun tænkes udgifter i forbindelse med barnets fødsel, der senere må anses dækket gennem et privatretligt bidrag fra faderen.

Reglerne i forslaget § 40 dækker de situationer, der i den gældende lovgivning omhandles i lov om børne- og ungdomsforsorg § 27, stk. 2, nr. 5.

Enhver form for rådgivning, herunder også til gravide, forudsættes dækket gennem reglerne i forslagets kapitel 7.

Det er udtrykkeligt anført i bemærkningerne til forslaget § 42, at bestemmelsen dækker de situationer, der omhandles i revalideringsloven, forsorgsloven, mødrehjælpsloven, enkepensionsloven og børne- og ungdomsforsorgsloven. Det beror på en misforståelse, når mødrehjælpen hævder, at hjælp til uddannelse efter forslaget kun kan ydes ud fra økonomiske overvejelser. Ved bedømmelsen vil også navnlig helbredsmæssige hensyn og hensynet til at skaffe en enlig forsørger en beskæftigelse, der giver pågældende mulighed for at være sammen med sine børn, være meget væsentlige faktorer.

Hjælp til uddannelse til den ene part i et

„papirløst ægteskab“ vil ikke frembyde større problemer, da den anden part ikke har forsørgelsespligt over for pågældende, og der derfor højst kan blive tale om at tage hensyn til den økonomiske fordel ved fælles husholdelse.

Spørgsmålet om hjælp til gravides tandbehandling synes for specielt til at omtales i lovteksten eller bemærkningerne hertil.

Mødrehjælpens bemærkninger vedrørende § 48 beror på en misforståelse af ordene „vedvarende fysisk eller psykisk lidelse“. Ordet „vedvarende“ er alene indsat af hensyn til afgrænsningen over for mere almindelige sygdomstilfælde og udelukker ikke hjælp vedrørende de af mødrehjælpen omtalte principielt tidsbestemte handicaps, såsom medførte hjertefejl, urinvejslidelser, hofte-luxation m. v.

Hvis der er behov for hjemmehjælp under et svangerskab, må det forudsættes, at svangerskabet er sygeligt forløbende, således at situationen allerede er dækket af lovordene. Efter forslaget kræver hjemmehjælp ikke lægerekvisition, og der er ikke fastsat regler for, hvor længe denne bistand skal ydes, kun at behovet skal tages op til fornyet bedømmelse efter 3 ugers forløb.

En almindelig adgang til lejlighedsvis afløsning af enlige forsørgere og børnerige ægtepar gennem bistand fra en hjemmehjælper synes alt for vidtgående og ville antagelig allerede hindres ved vanskeligheden med at skaffe den fornødne arbejdskraft. Det synes ligeledes betænkeligt at indføre regler om tilskud til hushjælp, som familien selv antager, i tilfælde, hvor det sociale udvalg kan tilbyde bistand af en hjemmehjælper. En sådan regel ville let føre til, at den praktiske bistand i hjemmene i for vidt omfang blev givet af personer, med hvis faglige kvalifikationer de sociale myndigheder ikke havde indsigt.

Der er ikke efter § 96 noget til hinder for, at unge enlige forsørgere får ophold i ungdomspensioner sammen med deres børn.

Det kan næppe antages, at det fremtidige behov for svangre- og mødre hjem vil være så stort, at der er grundlag for at pålægge amtsrådet en pligt til at oprette sådanne nye institutioner. Betegnelsen „rekreations-hjem“ ville antagelig medføre misforståelser i forhold til institutioner, der hører under sygesikringsloven.